

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

JUDr. PhDr. M. Š., Ph.D.,

zastoupeného Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou
se sídlem, Paprsková 10/1340, Praha 4,

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, Praze 7,

za účasti

kpt. Bc. J. B.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2014, č. j. MV-129838-2/KM-2014,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 10. 2014, č. j. MV-129838-2/KM-2014 a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 27. 8. 2014, č. j. KRPA-314506-4/ČJ-2014-0011 KR, se zrušují.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 40.912,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žádostí o informace ze dne 14. 8. 2014 podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“) domáhal poskytnutí dále uvedených informací k osobě kpt Bc. J. B., v té době komisaře skupiny vnitřní kontroly Policie ČR Obvodního ředitelství policie Praha 1:
 - 1) Od kdy je ve služebním poměru u Policie České republiky, v jakých služebních hodnostech, na jakých služebních místech a na jakých služebních působištích, kde a s uvedením doby od kdy do kdy.
 - 2) Od kdy je služebně zařazen jako komisař skupiny vnitřní kontroly Obvodního ředitelství policie Praha 1.
 - 3) Jakou vysokou školu vystudoval a na jaké vysoké škole získal akademický titul bakalář, který užívá v úředním styku, a v jakém oboru.
 - 4) Zda proti němu bylo v minulosti vedeno řízení o kázeňském přestupku a pokud ano, kdy, o jakém, z jakého důvodu a s jakým výsledkem.
 - 5) Jaký služební příjem mu byl vyplacen v roce 2014 v jednotlivých měsících lednu až červenci včetně, s uvedením všech složek podle § 113 zákona č. 361/2003 Sb.
2. Informace požadované pod bodem 1, 2 a 4 byly žalobci připsány ze dne 27. 8. 2014 poskytnuty. Zbylou část žádosti o informace (informace požadované pod bodem 3 a 5) Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „Policie ČR“) rozhodnutím ze dne 27. 8. 2014, č. j. KRPA-314506-4/ČJ-2014-0011 KR, podle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítlo s odkazem na výluky z poskytování informací zakotvenou v § 8a informačního zákona ve spojení ustanoveními zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
3. V tomto rozhodnutí Policie ČR dospěla k závěru, že příslušník Policie ČR není příjemcem veřejných prostředků dle ustanovení § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Dále poukázala na ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého *správce údajů může osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu dotčených osob tehdy, pokud poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, pokud tyto údaje vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti, či o jeho funkčním nebo pracovním zařazením*. Podle Policie ČR informace o výši příjmu určitý vztah k výkonu funkce určitého zaměstnance má. Zároveň upozornila na povinnost

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

správce údajů, který provádí zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona, v tomto případě zpřístupňování údajů na základě informačního zákona, když je podle § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů dána povinnost dbát práva na ochranu soukromého života subjektu údajů.

4. Policie ČR dále provedla v duchu nálezů Ústavního soudu Pl. ÚS 40/08 ze dne 25. 6. 2009 a Pl. ÚS 15/96 ze dne 9. 10. 1996, test proporcionality, který spočívá v posouzení kritérií vhodnosti (posouzení, zdali institut omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl), potřebnosti (porovnání legislativního prostředku, omezujícího základní právo, s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, resp. dotýkajícími se jich v menší intenzitě) a v porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. V takto provedeném testu proporcionality podle Policie ČR žalobcem uplatňované právo na informace neobstálo již v jeho prvním kroku (posouzení vhodnosti), neboť žalobce usiluje o zjištění komplexních údajů ke konkrétní osobě (příslušníkovi Policie ČR), přičemž ze struktury žádosti nevyplývá skutečnost, že údaje jsou požadovány se záměrem veřejného zájmu a stejně tak ze struktury žádosti nic nenásvědčuje zájmu směřujícímu ke zjištění hospodaření s veřejnými prostředky státu. Rozsah požadovaných informací tudíž přesahuje účel informačního zákona.
5. Policie ČR proto odmítla poskytnout informace týkající se jak údajů o služebním příjmu, tak dosaženého vzdělání kpt. Bc. J. B., a to z důvodu, že se jedná v obou případech o osobní údaje spadající do kategorie popisného údaje a jednoznačně se jedná o údaje osobní povahy, na které se vztahuje právo na ochranu soukromého života. Poskytnutím těchto údajů, v kontextu s ostatními požadovanými údaji, by došlo k prolomení práva na ochranu soukromí této osoby.
6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 10. 2014, č. j. MV-129838-2/KM-2014, zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“).
7. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a uvedené rozhodnutí dne 8. 12. 2014 napadl u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou podle § 65 s. ř. s.
8. Ministr vnitra následně v návaznosti na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, dospěl k závěru, že je třeba změnit aplikaci § 8b informačního zákona, a proto prvostupňové i napadené rozhodnutí v přezkumném řízení zrušil (rozhodnutí ministra vnitra ze dne 20. 11. 2014, č. j. MV-129838-6/KM-2014). V rozkladovém řízení ale bylo toto rozhodnutí pro nicotnost zrušeno (rozhodnutí ministra vnitra ze dne 16. 1. 2015, č. j. MV-3547-4/VS-2015).

II.

Obsah žaloby, následná vyjádření a průběh projednávání žaloby

9. Žalobce proti napadenému rozhodnutí v žalobě namítal, že žádost o informaci o vzdělání kpt. Bc. J. B. byla naprosto legitimní, jelikož se jednalo o otázku veřejného zájmu, a to s ohledem na to, že souvisela s jeho veřejnou (úřední) činností a funkčním zařazením. Žalobce dále považoval napadené rozhodnutí za nezákonné i v části týkající se služebního příjmu této osoby; v tomto ohledu odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, a dřívější rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010-79. Podle rozsudku rozšířeného senátu se informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků v souladu s §

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8b informačního zákona zásadně poskytují, a jen zcela výjimečně je možné jejich poskytnutí odepřít na základě principu proporcionality (ve vztahu k pracovníkům vykonávajícím činnosti pomocné nebo servisní povahy).

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 28. 1. 2015 s odkazem na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí navrhl žalobu zamítnout.
11. Do řízení dále přistoupil kpt. Bc. J. B., který je subjektem údajů, které žalobce žádá po Policii ČR poskytnout, jakožto osoba zúčastněná na řízení. Při prvním jednání ve věci konaném dne 5. 10. 2017 k předmětu řízení uvedl následující: *„Chtěl bych pouze uvést, jak jsem uvedl dříve, že pan Mgr. Š. své žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. využívá pouze k tomu, aby na nás vyvinul jakýsi tlak, protože dne 14. 8. 2014 proběhlo jednání mezi mnou a jím, kdy jsem mu neumožnil nahlédnout do spisového materiálu, který jsem neměl ve své dispozici, a on ihned vzápětí na to si podal stížnost na můj postup, která byla ředitelem Obvodního ředitelství Prahy 1 vyřešena. Následně samozřejmě ihned podal žádost ve smyslu ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., takže tímto způsobem de facto vyvíjí tlak na naši nezávislost, na náš úsudek, na naše rozhodování.“*
12. Městský soud následně rozsudkem ze dne 5. 10. 2017, č. j 8 A 197/2014-66, na základě § 16 odst. 4 informačního zákona zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí a nařídil Policii ČR žalobci poskytnout informace požadované pod bodem 3 a 5 jeho žádosti o informace ze dne 14. 8. 2014 (dále jen „první rozsudek městského soudu“). Městský soud takto rozhodl zejména s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62 (stran informace o služebním příjmu osoby zúčastněné na řízení) a rozsudek městského soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 5 A 1/2014-93 (stran informace o vzdělání osoby zúčastněné na řízení).
13. Žalovaný uvedený rozsudek napadl kasační stížností, které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 345/2017-73, vyhověl a tento první rozsudek městského soudu zrušil (dále jen „první zrušující rozsudek“). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud předně věcně potvrdil názor městského soudu stran informací požadovaných pod bodem 3 žádosti o informace (informace o vzdělání osoby zúčastněné na řízení). Pokud jde ale o informace požadované pod bodem 5 žádosti o informace (informace o služebním příjmu osoby zúčastněné na řízení), upozornil na v té době čerstvý nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, který zpochybnil právní názor vyjádřený v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62. Podle názoru Ústavního soudu tento rozsudek dostatečně nezohlednil ochranu soukromí dotčených pracovníků. Městský soud měl tedy znovu zhodnotit, zda napadené rozhodnutí ob stojí ve světle uvedeného nálezu Ústavního soudu, resp. modifikovaného testu proporcionality, který v něm Ústavní soud pro rozhodování o poskytování informací o platech pracovníků ve veřejném sektoru stanovil.
14. Žalobce následně ve svých vyjádřeních ze dne 15. a 18. 3. 2019 obsáhleji na tento judikatorní vývoj reagoval a svou žalobu doplnil o vysvětlení, proč informaci o služebním příjmu osoby zúčastněné na řízení požadoval. Uvedl, že on sám je osobou veřejně činnou, a to jako člen a místopředseda *Spolku na podporu nezávislé justice Šalamoun*, jehož předmětem činnosti je ochrana lidských práv a svobod. V této souvislosti žalobce monitoruje a seznamuje (mimo jiné) ostatní členy spolku s případy policejního bezpráví a tím, jak jsou tyto případy ze strany kontrolních orgánů Policie ČR často zahlazovány. Konkrétně potom žalobce odkazuje na vlastní články, ve kterých reflektoval jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zkušenost s osobou zúčastněnou na řízení; ta se měla v kontaktu s žalobcem chovat neprofesionálně a protiprávně, když měla žalobci bránit v nahlížení do spisu.

15. Městský soud následně rozsudkem ze dne 20. 3. 2019, č. j. 8 A 197/2014-126, rozhodl tak, že napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a opětovně nařídil žalovanému, aby žalobci poskytl informace požadované pod bodem 3 žádosti o informace (informace o vzdělání). Závěr o tom, že informace o služebním příjmu (bod 5 žádosti o informace) nemají být žalobci poskytnuty, ale v odůvodnění materiálně potvrdil. Následně rozsudkem ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 A 197/2014-154, doplnil výrok rozsudku ze dne 20. 3. 2019 tak, že *se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému* (dále společně jen jako „druhý rozsudek městského soudu“). O nákladech řízení rozhodl s ohledem na úspěch ve věci tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobce byl de facto úspěšný jenom ohledně jednoho ze dvou bodů žádosti.
16. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost; té Nejvyšší správní soud vyhověl rozsudkem ze dne 20. 11. 2020, č. j. 10 As 214/2019-64, a druhý rozsudek městského soudu zrušil (dále jen „druhý zrušující rozsudek“). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud městskému soudu vytkl, že za správní orgány sám dotvořil modifikovaný test proporcionality vyžadovaný Ústavním soudem (viz nález sp. zn. IV. ÚS 1378/16). Konkrétně uvedl (bod 22 a 23 rozsudku): *„Podle městského soudu tím policie v podstatě dospěla k závěru, že není splněno první ani druhé kritérium Ústavního soudu (tj. věc veřejného zájmu a snaha přispět k veřejné diskusi). Třetí kritérium řešeno nebylo, ale plyne z kontextu a ze stěžovatelských vyjádření v reakci na rušící rozsudek NSS. Městský soud tak chtěl celou věc vyřešit již v řízení o žalobě, ale současně ji tím nevhodně zjednodušil. Je pravda, že úvahy policie by se mohly částečně vztahovat k prvním dvěma podmínkám, které vymezil Ústavní soud. Ve skutečnosti však policie nehodnotila kritéria Ústavního soudu, protože k tomu ani neměla dostatek informací (tedy k tomu, jakým zájmem je stěžovatel veden či jak chce se získanými informacemi naložit). Městský soud podruhé rozhodoval v době po nálezu Ústavního soudu, kdy už měl od stěžovatele k dispozici detailnější popis motivace jeho žádosti. Doplnil tak ovšem podstatným způsobem původní úvahu policie, což mu nepřísluší. Městský soud jako vůbec první hodnotil, proč stěžovatel žádost podal: zda byl pouze zvědavý, nebo mu šlo o řádný výkon veřejné moci; zda chtěl informace užít ve veřejném zájmu, nebo chtěl škodit konkrétnímu policistovi. Poukazem na „kontext“ celé věci chtěl městský soud dovodit, že policie se ve skutečnosti věnovala všem kritériím z nálezu Ústavního soudu. To ale není pravda a správní soud nemůže takto neúplnou úvahu dokončovat místo povinného subjektu (srov. k tomu rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2018, čj. 2 As 296/2017-31, bod 14, a ze dne 28. 11. 2019, čj. 7 As 71/2018-31, body 33 a 35).“*
17. Dále Nejvyšší správní soud městskému soudu vytkl, že nesprávně formuloval výrok svého rozsudku, neboť žalobě stran bodu 5 žádosti o informace (informace o služebním příjmu) sice formálně vyhověl, ale materiálně rozhodnutí žalobce v této části potvrdil, v čemž je rozpor. Ust. § 16 odst. 5 (dříve odst. 4) informačního zákona umožňuje soudu zrušit rozhodnutí o odvolání i rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o informace i jen částečně, nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí jen některé z více požadovaných informací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2011, č. j. 1 As 95/2010-240, č. 2351/2011 Sb. NSS, body 31 a 32).

III.

Posouzení žaloby

18. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených žalobních námitek. V souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. se při svém rozhodování řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujících rozsudcích. Městský soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť v části žaloby týkající se bodu 3 žádosti o informace (informace o vzdělání) již jednání konáno bylo a závěr městského soudu byl potvrzen prvním zrušujícím rozsudkem; v části žaloby týkající se bodu 5 žádosti o informace (informace o služebním příjmu) rozhodl soud postupem podle § 76 odst. 1 a) s. ř. s., když dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Předně městský soud stran **informace požadované pod bodem 3 žádosti o informace (informace o vzdělání)** s ohledem na první zrušující rozsudek opakuje, že je-li určité vzdělání podmínkou kvalifikace pro výkon určité funkce ve veřejné správě nebo při výkonu veřejné moci obecně, pak nelze v zásadě odmítnout poskytnutí takové informace ohledně konkrétní osoby, která je zařazena na konkrétním služebním místě a na tomto místě tedy vykonává veřejnou moc. Městský soud rovněž neshledal žádné jiné důvody, které by mohly vést k odmítnutí poskytnout tuto informaci.
20. Podle § 16 odst. 5 informačního zákona, *[p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*
21. Městský soud tedy konstatuje, že byly naplněny podmínky pro postup podle § 16 odst. 5 informačního zákona. Současně ale musel vzít do úvahy další postup Policie ČR po vydání druhého rozsudku městského soudu, kterým jí soud nařídil informaci o vzdělání osoby zúčastněné na řízení žalobci poskytnout. Ačkoliv byl tento rozsudek později zrušen druhým zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu (k tomu viz výše), tak Policie ČR – jak vyplývá ze správního spisu – v mezidobí žalobci tuto informaci poskytla. Nebylo by tedy účelné Policii ČR znovu nařizovat, aby žalobci uvedenou informaci poskytla, jestliže tak učinila již dříve. Na místě je pouze „odklidit“ opačné rozhodnutí, které by bylo s pozdějším postupem Policie ČR v rozporu, což soud tímto rozsudkem činí, viz výrok I (soud tak postupoval analogicky podle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41; k němu viz dále).
22. Dále se městský soud zabýval tou částí napadeného rozhodnutí, která se týkala bodu 5 žádosti o informace (informace o služebním příjmu).
23. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, vymezil tzv. modifikovaný test proporcionality, který má být prováděn v případech žádostí o informace na plat pracovníků ve veřejné sféře. Konkrétně uvedl:
„Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:
 - a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;
 - b) informace samotná se týká veřejného zájmu;

- c) *žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídačského psa";*
- d) *informace existuje a je dostupná.*

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“

Nyní posuzovaná věc je specifická v tom, že citovaný náleze Ústavního soudu byl vydán až poté, co ve věci rozhodly správní orgány, a dokonce až poté, co o ní rozhodl poprvé městský soud. Nejvyšší správní soud nicméně ve svém prvním zrušujícím rozsudku konstatoval, že napadené rozhodnutí musí být nově přezkoumáno i ve světle aktuálního právního názoru Ústavního soudu, který se vymezil proti dřívější judikatuře správních soudů (zejména vůči rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62). Nejvyšší správní soud uvedl: *„V dalším řízení bude na městském soudu, aby zhodnotil, zda takto provedený test umožňuje – v duchu závěrů Ústavního soudu – odmítnout poskytnutí informace o výši platu pana B., či zda bude zapotřebí, aby policie provedla nový test proporcionality, ve kterém zhodnotí současně všechna stanovená kritéria a podle výsledku nového testu buď znovu odmítne poskytnout požadovanou informaci, nebo ji žalobci poskytne.“*

24. Městský soud ve svém druhém rozsudku dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je z hlediska provedení testu požadovaného Ústavním soudem i s ohledem na skutečnosti, které žalobce doplnil v průběhu soudního řízení, dostatečné a materiálně ho potvrdil. Nejvyšší správní soud nicméně ve druhém zrušujícím rozsudku dospěl k závěru, že tomu tak není, že městský soud nepatřičným způsobem doplnil dřívější úvahu Policie ČR a žalovaného, čímž vykročil z mezí svých pravomocí (viz bod 16 shora). Nejvyšší správní soud dále uvedl (bod 24 rozsudku): *„Je v prvé řadě na policii, aby zodpověděla otázku, zda může být stěžovatel tzv. společenským hlídačským psem (k tomu dosud neměla vůbec žádné informace), ale také aby se důkladněji zabývala tématy veřejného zájmu a veřejné diskuse. Ta se nevyčerpávají jen úvahou o tom, že policistovo právo na ochranu osobních údajů musí převážet a že jednotlivé údaje o jediném policistovi nemohou přispět k veřejné diskusi. Krom toho je vždy třeba zvážit, jaké postavení ve struktuře veřejné správy má konkrétní policista. Je-li žádána informace o platových poměrech „běžné“ úřední osoby bez jakýchkoli řídicích pravomocí, musí stěžovatel uvést rozumné důvody, pro něž existuje veřejný zájem na vyhovění jeho žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2020, č. 2 As 88/2019-29, č. 4044/2020 Sb. NSS, bod 28).“*
25. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., [s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnut.
26. Městský soud tedy v souladu s výše citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve druhém zrušujícím rozsudku konstatuje, že napadené ani prvostupňové rozhodnutí neobsahuje takovou právní úvahu, která by byla z hlediska kritérií vymezených Ústavním soudem v nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 dostatečná. Jinými slovy, test proporcionality, který Policie ČR a žalovaný stran poskytnutí informace o služebním příjmu provedly, není z hlediska pozdější judikatury Ústavního soudu dostačující, neodpovídá tzv. modifikovanému testu proporcionality. Absence tzv. modifikovaného testu proporcionality je nedostatkem odůvodnění napadeného i

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

prvostupňového a zakládá jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů; městský soud tedy obě rozhodnutí postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.

27. Dále se městský soud zabýval otázkou dalšího procesního postupu ve věci. Za standardních okolností by postupoval podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *[z]ruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému*. Městský soud nicméně nemohl odhlédnout od skutečnosti, že v nyní projednávané věci je procesní situace poněkud složitější. Napadené a prvostupňové rozhodnutí byly původně zrušeny již druhým rozsudkem městského soudu. Ačkoliv byl tento rozsudek později zrušen Nejvyšším správním soudem (viz druhý zrušující rozsudek), tak v mezidobí Policie ČR ve věci rozhodla znovu. Konkrétně rozhodnutím ze dne 6. 5. 2019, č. j. KRPA-414754-12/ČJ-2017-0000K, žádost žalobce o informace v části vztahující se k jejímu bodu 5 (informace o služebním příjmu) opětovně odmítla. Toto rozhodnutí bylo následně k odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 8. 2019, č. j. MV-129838-37/KM-2014. Toto rozhodnutí žalobce znovu napadl žalobou, která je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 8 A 27/2020, dosud v této věci nebylo rozhodnuto.
28. Městský soud s ohledem na tyto skutečnosti nerozhodl podle § 78 odst. 4 s. ř. s. a žalovanému věc nevrátil k dalšímu řízení, neboť toto řízení ve skutečnosti již proběhlo a jeho výsledek je předmětem přezkumu zdejšího soudu v jiném řízení. Městský soud se tedy omezil pouze na „odklizení“ původních rozhodnutí správních orgánů ve věci s tím, že o meritu věci a případném dalším postupu bude rozhodnuto právě v řízení vedeném pod sp. zn. 8 A 27/2020. V tomto řízení tak městský soud buď příslušné rozhodnutí zruší pro nepřezkoumatelnost a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (to v případě, že by ani ve svých nových rozhodnutích správní orgány dostatečně neprovedly tzv. modifikovaný test proporcionality vyžadovaný Ústavním soudem), nebo bude postupovat podle § 16 odst. 5 informačního zákona a nařídí Policii ČR požadovanou informaci žalobci poskytnout (to v případě, že by správní orgány požadovaný test provedly v dostatečné míře, nicméně městský soud by dospěl k opačnému závěru než ony), nebo žalobu zamítne (to pokud se městský soud ztotožní s rozhodnutím správních orgánů).
29. Městský soud tento postup zvolil analogicky k postupu, který Nejvyšší správní soud aproboval v rozsudku ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41. V této věci se jednalo sice o procesně poněkud opačnou, v principu ale obdobnou situaci. Předmětem přezkumu v tomto řízení bylo rozhodnutí vydané jako druhé v pořadí po zásahu krajského soudu. Ten svým rozsudkem zrušil rozhodnutí správního orgánu a věc mu vrátil k dalšímu řízení; žalovaný jednak ve věci podal kasační stížnost, současně ale ve věci znovu rozhodl. Nejvyšší správní soud následně kasační stížnosti vyhověl a rozsudek krajského soudu zrušil, čímž původně zrušené rozhodnutí žalovaného „obživlo“. V důsledku tohoto vývoje vznikla situace, kdy zde vedle sebe existovala dvě rozhodnutí v téže věci. Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že druhé rozhodnutí má být zrušeno v důsledku uplatnění zásady *non bis in idem* (konkrétně překážky věci pravomocně rozsouzené); dále – a to je podstatné pro nyní projednávanou věc – rozhodl, že věc nemá být vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Konkrétně uvedl (viz bod 23 rozsudku): *„Situace po oživení prvního z více správních rozhodnutí vydaných v téže věci je natolik specifická, že si žádá i odklon od jinak nepominutelné zásady kasační (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Zrušením napadeného (tj. později vydaného) rozhodnutí je totiž sledováno jen a pouze jeho odstranění pro kolizi s non bis in idem. Vzhledem k tomu, že ve věci již bylo vydáno správní rozhodnutí, které je pravomocné, závazné a vyvolává právní účinky, odpadá nezbytnost vést další řízení za účelem vydání nového, zákonného*

rozhodnutí. Shledal-li tedy krajský soud, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit z důvodu, že v téže konkrétní věci již jednou rozhodnuto bylo, neměl věc vracet stěžovateli k dalšímu řízení, neboť jakýkoliv další postup stěžovatelky ve věci by byl za dané situace nadbytečný a nevídaný.“

30. V nyní projednávané věci se na rozdíl od citovaného případu nejedná o případ trvalého „oživnutí“ původních rozhodnutí správních orgánů, neboť druhý zrušující rozsudek směřuje k tomu, že napadené i prvostupňové rozhodnutí má být skutečně zrušeno. Reálně zde tedy nevzniká problém dvou vedle sebe existujících správních rozhodnutí v téže věci. V tom lze tedy spatřovat rozdíl. Přesto by ale bylo nadbytečné a nevídané, aby Policie ČR a případně poté žalovaný ve věci měli rozhodovat znovu (a věc za tím účelem byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení), neboť takovým postupem by právě mohl být problém dvou rozhodnutí v téže věci „vyroben“. Postup správních orgánů, který by standardně měl následovat po zrušujícím rozsudku krajského soudu, již byl proveden (ve věci bylo znovu rozhodnuto), a tím pádem již byl vyčerpán účel, pro který se – za standardních okolností – postupuje podle § 78 odst. 4 s. ř. s.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Vzhledem k výše odůvodněným závěrům městský soud v souladu s § 16 odst. 5 informačního zákona (část týkající se bodu 3 žádosti o informace) a § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. (část týkající se bodu 5 žádosti o informace) zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí. S ohledem na procesní vývoj věci a další postup Policie ČR a žalovaného v mezidobí mezi vydáním druhého rozsudku městského soudu a druhého zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, městský soud nenařídil Policii ČR poskytnout žalobci informace požadované pod bodem 3 žádosti o informace, ani věc nevrátil žalovanému k dalšímu řízení.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatky za podání žaloby a za podání kasační stížnosti, v celkové výši 8 000 Kč, a dále odměna a náhrada hotových výdajů advokátky. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za osm úkonů právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení, za podání žaloby, za účast na jednáních konaných dne 5. 10. 2017 a 20. 3. 2017 (2 úkony), za vyjádření ke kasační stížnosti v řízení u Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 345/2017, za komplexní vyjádření po vydání prvního zrušujícího rozsudku a za podání kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 3. 2019, č. j. 8 A 197/2014-126 i proti doplňujícímu rozsudku ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 A 197/2014-154 (2 úkony), (tedy 8 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 2400 Kč (8 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupkyně žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 5 712 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 27 200 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 32 912 Kč a dále 8 000 Kč jako úhrada za zaplacené soudní poplatky.
33. Rozhodnutí o nepřiznání náhrady nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož *osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil*. V projednávané věci soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil a důvody zvláštního zřetele hodných nebyly shledány.

Poučení:

Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem.

Praha dne 22. února 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.